

Гомін, гомін по діброві

Козацька пісня

Гомін, гомін по діброві,
Туман поле покриває,
Мати сина виряджає:
«Іди, синку, пріч од мене,
Нехай тебе турки уб'ють,
Нехай тебе огні спалять,
Нехай тебе звірі з'їдять,
Нехай тебе води втоплять».

«Мене, мати, турки знають,
Вони мене не займають,
Вони мені коня дадуть;
Мене, мати, огні знають, —
Як я іду — потухають;
Мене, мати, звірі знають, —
Як я іду — утікають;
Мене, мати, води знають, —
Як я іду — то втихають».

Гомін, гомін по діброві,
Туман поле покриває,
Мати сина завертає:
«Вернись, синку, додомоньку,
Змию, зчешу головоньку
Та постелю постеленьку».

«Змиють, мати, дрібні дощі,
А розчешуть густі терни;

В чистім полі травиченька —
То тож моя й постіленька».